

Arrest

nr. 288 112 van 26 april 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54/3e verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat E. VAN DER HAERT en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit, bent u een Pasjtoense soenniet en bent u afkomstig van het dorp Qalajat in het district Kot in de provincie Nangarhar. U bent ongeschoold en hielp uw vader met de verkoop en het verzorgen van geiten, schapen en runderen.

Op een dag tussen de acht en elf maanden voor uw vertrek uit Afghanistan nam uw vader onderweg van Batikot naar Kot twee lifters in vrouwenkleden mee. Bij een checkpoint van de lokale politie iets verderop bleken deze vrouwen in werkelijkheid twee mannelijke strijders van Daesh te zijn. Uw vader en

de twee strijders werden gearresteerd. Uw vader legde de situatie uit en omdat hij gekend was in de regio werd hij een week na zijn arrestatie vrijgelaten. Ongeveer één of twee maanden na zijn vrijlating kreeg uw vader één of meerdere bedreigende telefonische oproepen van Daesh waarin hij er van beschuldigd werd om samen te werken met de overheid. Jullie verhuisden naar het dorp Shashkhel. Ongeveer één of twee maanden later verdween uw vader spoorloos. Sindsdien hebben jullie niets meer vernomen van uw vader. Jullie woonden nog zes of zeven maanden in Shashkhel en keerden vervolgens terug naar het dorp Qalajat. Daar werden jullie benaderd door Dawood, een collega van uw vader, die vermoedde dat Daesh uw vader gevangen hield in een kamp nabij zijn verblijfplaats. U ging samen met uw grootmoeder naar dit kamp om naar uw vader te vragen maar werd bij de ingang duidelijk gemaakt dat u gedood zou worden indien u bleef. Onverrichter zake keerden jullie terug naar Qalajat. Die nacht werd het kamp van Daesh aangevallen door het Afghaanse nationale leger. De volgende dag kwam een lid van Daesh naar uw huis met de boodschap dat er verschillende strijders van Daesh om het leven waren gekomen en u en uw vader beschuldigde van spionage voor de overheid.

Uw moeder kreeg schrik en praatte met Nacer, de echtgenoot van uw tante, die een smokkelaar voor u regelde. Ongeveer een week na het bezoek van het lid van Daesh verliet u Afghanistan en reisde u via Iran, Pakistan, Turkije, Griekenland, Noord-Macedonië, Servië, Italië, Duitsland en Frankrijk naar België waar u aankwam op 1 maart 2021 en een verzoek om internationale bescherming indiende op 2 maart 2021.

U vreest dat Daesh u bij terugkeer zal doden omdat zij u als spion beschouwen.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie neer van de taskara's van u, uw ouders en uw grootmoeder, alsook een screenshot van uw facebookaccount.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

U bent er echter niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u in het verleden persoonlijke problemen heeft ondervonden met Daesh omdat uw verklaringen hierover tegenstrijdig, bijzonder vaag en onwaarschijnlijk waren.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde geboortedatum. Immers, de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent (Federale overheidsdienst Justitie, ref. 6/MIN/2021/81859, d.d. 19/03/2021). Dat u op 31 maart 2005 zou zijn geboren, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Aan de hand van dit onderzoek werd uw geboortedatum bijgesteld van 31 maart 2005 naar 1 januari 2001. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet en een geboortedatum opgaf die tussen de twee en zes jaar verschilt van uw werkelijke geboortedatum, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.

Verder kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen omtrent de arrestatie van uw vader. Uw vader zou twee lifters in vrouwenkleren aan de rand van de weg hebben opgepikt waarna bij een controle aan een checkpoint van de lokale politie bleek dat deze lifters in werkelijkheid Daeshstrijders waren (CGVS, p. 9). In de eerste plaats gaf u tegenstrijdige verklaringen over de manier waarop uw vader deze lifters oppikte. U beweerde namelijk dat de lifters uw vader vroegen om hem mee te nemen naar Indarano Bazaar (CGVS, p. 9) en bevestigde dat zij met uw vader spraken (CGVS, p. 12). Pas wanneer u geconfronteerd werd door het CGVS met de vraag hoe uw vader hierbij niet opmerkte dat het in werkelijkheid mannen waren in de plaats van vrouwen, veranderde u uw verklaringen en stelde u dat de lifters niet zelf met uw vader spraken maar hem een telefoon gaven via dewelke uw vader het verzoek kreeg om de twee vrouwen naar Indarano Bazaar te brengen (CGVS, p. 12, 13). Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid in uw verklaringen kwam u niet verder dan uw eerdere verklaringen te ontkennen (CGVS, p. 13) hetgeen uiteraard niets verandert aan de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Hoe dan ook is het niet ernstig dat uw vader zonder zichzelf hierbij enige vragen te stellen, zonder de persoon aan de telefoon te vragen om welke personen het ging (CGVS, p. 13) en wetende dat hij een politiecheckpoint ging moeten passeren aangezien iedereen bij jullie weet waar deze zich bevinden (CGVS, p. 8), inging op een dergelijk ronduit bizar verzoek. Nog onwaarschijnlijker is het feit dat leden van Daesh – dat volgens u nochtans reeds jaren in de regio actief was (CGVS, p. 7) en waarvan de leden enkel 's nachts buitenkomen (CGVS, p. 9) – zich overdag buiten zouden begeven en vervolgens een lift zouden nemen op de weg die leidde naar het politiecheckpoint waarvan alle dorpelingen op de hoogte zijn (CGVS, p. 8). Ook over de identiteit of de verdere afwikkeling van de arrestatie van de Daeshstrijders wist u niets te vertellen (CGVS, p. 13, 14) hetgeen de vastgestelde ongeloofwaardigheid enkel versterkt.

Uit het voorgaande moet dan ook geconcludeerd worden dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de arrestatie van uw vader en de twee Daeshstrijders in vrouwenkleren.

Aangezien de hierop volgende dreigtelefoon(s), ontvoering van uw vader en problemen met Daesh allen het gevolg zijn van deze arrestatie waar geen enkel geloof aan kan worden gehecht, kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan deze gebeurtenissen. Ten overvloede kan evenwel worden opgemerkt dat ook uw verklaringen hieromtrent allesbehalve overtuigend waren.

Zo wist u niet of uw vader één dan wel meermaals telefonisch bedreigd werd door Daesh (CGVS, p. 14) noch door wie hij bedreigd werd (CGVS, p. 18). Aangezien jullie hierdoor samen naar een ander dorp verhuisden mag zeker verwacht worden dat u zich zou hebben geïnformeerd over de daadwerkelijke draagwijdte van en gebeurtenissen bij jullie probleem. Dat jullie overigens verhuisden naar een dorp op een steenworp van het uwe (zie administratief dossier; CGVS, p. 9, 16), overtuigt evenmin aangezien uw tante en haar echtgenoot in het aangrenzende district Batikot woonden (CGVS, p. 8) en er klaarblijkelijk over genoeg land beschikten om dit te kunnen verkopen om zo uw reis naar Europa te financieren (CGVS, p. 6). Uw stelling dat Daesh overal zijn, klemmt bovendien met de vaststelling dat uw tante en haar echtgenoot nog nooit benaderd werden door Daesh (CGVS, p. 19) en zeker met het gedrag van uw vader in Shashkhel. Uw vader deed na de verhuis naar Shashkhel immers nog steeds verder met zijn werk als dierenhandelaar in de omringende dorpen (CGVS, p. 16, 17), die zoals blijkt uit informatie toegevoegd aan uw administratief dossier in de directe omgeving van uw thuisdorp Qalajat gesitueerd zijn. Hij ging zelfs in heel Kot kopen en verkopen (CGVS, p. 17) terwijl hij volgens u een gekend zakenman is in de regio (CGVS, p. 13). Dergelijk gedrag is hoe dan ook onmogelijk in overeenstemming te brengen met de eerdere doodsbedreiging(en) die uw vader zou hebben ontvangen. Met uw verklaring dat uw vader simpelweg verdween op een dag maar u er niets van weet (CGVS, p. 15) maakte u deze gebeurtenis op zich ook allerm minst aannemelijk. Dat u na de verdwijning van uw vader zijn werk verderzette (CGVS, p. 19) en als – volgens uw verklaringen – minderjarige de regio afreisde om dieren te verhandelen klemt evenzeer met deze bedreigingen en verdwijning van uw vader.

Uw verklaringen over jullie bezoek aan het kamp van Daesh in Ochkot waren evenzeer bijzonder vaag en onwaarschijnlijk. Jullie trokken er na een tip van een collega van uw vader op uit zonder dat hij ook maar iets had vernomen van jullie vader (CGVS, p. 16), zonder enige notie van de exacte plaats van het kamp (CGVS, p. 15) en rekenden er klaarblijkelijk op dat jullie het kamp wel gingen vinden door te kijken naar Daeshvlaggen in die buurt (CGVS, p. 15). Het feit dat dit kamp zo eenvoudig te vinden was, doet bovendien sterk afbreuk aan de veronderstelling dat Daesh direct met de vinger naar jullie zouden wijzen nadat het kamp werd aangevallen, zeker aangezien de overheid wel vaker operaties uitvoerde in jullie regio (CGVS, p. 8) en er volgens u in het verleden al een agent was ontsnapt uit het kamp (CGVS, p. 15). U was bovendien zeer vaag over de aanval op het kamp. Gevraagd om er alles over te vertellen kwam u niet verder dan te stellen dat er gevochten werd met wapens (CGVS, p. 17) en dat u van mensen had

gehoord dat ze verhuisd waren (CGVS, p. 18). U wist evenmin wie de commandant van het kamp was (CGVS, p. 17) noch welke leden van Daesh er de dag na de aanval uw huis bezochten (CGVS, p. 19). Nochtans mag verwacht worden dat u zich terdege zou hebben geïnformeerd over een aanval op het kamp waar uw vader zich mogelijks zou bevinden en over het bezoek dat Daesh hierop bracht aan uw huis. Sterker nog, op geen enkel moment trachtte iemand van uw familie om meer te weten te komen over de identiteit van de personen bij Daesh met wie jullie problemen ondervonden (CGVS, p. 19), zelfs niet toen uw grootmoeder naar het districtshoofd ging om hulp te zoeken (CGVS, p. 18).

Tot slot overstegen uw verklaringen over de bezoeken van Daesh aan uw huis na uw aankomst in België op geen enkel moment het oppervlakkige. U stelde dat ze nog drie of vier keer langskwamen op zoek naar u maar kon niet zeggen wanneer dit gebeurde (CGVS, p. 10) en vroeg nooit aan uw grootmoeder of aan de echtgenoot van uw tante om welke groep van Daesh het ging (CGVS, p. 10). Een dergelijke desinteresse in de verdere afwikkeling van uw problemen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen wederom. Dat er in jullie contact met leden van Daesh overigens nooit iets werd gevraagd of gezegd over uw verdwenen vader (CGVS, p. 19) is allerm minst overtuigend.

Uit het voorgaande volgt dat u er niet in bent geslaagd om aannemelijk te maken dat jullie enige problemen ondervonden met Daesh. Ofschoon u aanhaalde dat de taliban u ook zullen doden bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p. 9), liet u geheel na om te concretiseren waarom dit het geval zou zijn. Integendeel, meermaals gevraagd of er behalve uw vrees voor Daesh nog andere redenen waren waarom een terugkeer voor u niet mogelijk zou zijn, liet u telkens na om hier enige melding van te maken (vragenlijst CGVS d.d. 26/04/2021, vraag 3.5; CGVS, p. 2, 9, 10, 19, 20) en stelde u zelfs uitdrukkelijk dat de taliban u niet zoeken (CGVS, p. 10).

Uit bovenstaande vaststellingen volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.*

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige

schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in**

Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzaaging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere

gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De neergelegde taskara's en het screenshot van uw facebookaccount kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen daar uw nationaliteit en identiteit op zich niet ter discussie worden gesteld in deze beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 tot 48/6 alsook 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

2.2. In een aanvullende nota van 3 februari 2023 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- het EUAA-rapport "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van Cedoca van 13 september 2022;
- de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van Cedoca van 5 mei 2022;
- het EASO-rapport "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- het EUAA-rapport "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- het EASO-rapport "Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul city. Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- het EUAA-rapport "Afghanistan: Targeting of Individuals" van augustus 2022;
- het EUAA COI -rapport "Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- het EUAA-rapport "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023.

Op 9 februari 2023 legde verzoeker een aanvullende nota neer met daarbij gevoegd documenten betreffende zijn verwestering, zijnde bewijzen van zijn tewerkstelling in België en foto's van verzoeker in België.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

"U bent er echter niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u in het verleden persoonlijke problemen heeft ondervonden met Daesh omdat uw verklaringen hierover tegenstrijdig, bijzonder vaag en onwaarschijnlijk waren.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde geboortedatum. Immers, de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent (Federale overheidsdienst Justitie, ref. 6/MIN/2021/81859, d.d. 19/03/2021). Dat u op 31 maart 2005 zou zijn geboren, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Aan de hand van dit onderzoek werd uw geboortedatum bijgesteld van 31 maart 2005 naar 1 januari 2001. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet en een geboortedatum opgaf die tussen de twee en zes jaar verschilt van uw werkelijke geboortedatum, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.

Verder kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen omtrent de arrestatie van uw vader. Uw vader zou twee lifters in vrouwenkleren aan de rand van de weg hebben opgepikt waarna bij een controle aan een checkpoint van de lokale politie bleek dat deze lifters in werkelijkheid Daeshstrijders waren (CGVS, p. 9). In de eerste plaats gaf u tegenstrijdige verklaringen over de manier waarop uw vader deze lifters oppikte. U beweerde namelijk dat de lifters uw vader vroegen om hem mee te nemen naar Indarano Bazaar (CGVS, p. 9) en bevestigde dat zij met uw vader spraken (CGVS, p. 12). Pas wanneer u geconfronteerd werd door het CGVS met de vraag hoe uw vader hierbij niet opmerkte dat het in werkelijkheid mannen waren in de plaats van vrouwen, veranderde u uw verklaringen en stelde u dat de lifters niet zelf met uw vader spraken maar hem een telefoon gaven via dewelke uw vader het verzoek kreeg om de twee vrouwen naar Indarano Bazaar te brengen (CGVS, p. 12, 13). Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid in uw verklaringen kwam u niet verder dan uw eerdere verklaringen te ontkennen (CGVS, p. 13) hetgeen uiteraard niets verandert aan de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Hoe dan ook is het niet ernstig dat uw vader zonder zichzelf hierbij enige vragen te stellen, zonder de persoon aan de telefoon te vragen om welke personen het ging (CGVS, p. 13) en wetende dat hij een politiecheckpoint ging moeten passeren aangezien iedereen bij jullie weet waar deze zich bevinden (CGVS, p. 8), inging op een dergelijk ronduit bizar verzoek. Nog onwaarschijnlijker is het feit dat leden van Daesh – dat volgens u nochtans reeds jaren in de regio actief was (CGVS, p. 7) en waarvan de leden enkel 's nachts buitenkomen (CGVS, p. 9) – zich overdag buiten zouden begeven en vervolgens een lift zouden nemen op de weg die leidde naar het politiecheckpoint waarvan alle dorpelingen op de hoogte zijn (CGVS, p. 8). (...)

Uit het voorgaande moet dan ook geconcludeerd worden dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de arrestatie van uw vader en de twee Daeshstrijders in vrouwenkleren.

Aangezien de hierop volgende dreigtelefoon(s), ontvoering van uw vader en problemen met Daesh allen het gevolg zijn van deze arrestatie waar geen enkel geloof aan kan worden gehecht, kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan deze gebeurtenissen. Ten overvloede kan evenwel worden opgemerkt dat ook uw verklaringen hieromtrent allesbehalve overtuigend waren.

Zo wist u niet of uw vader één dan wel meermaals telefonisch bedreigd werd door Daesh (CGVS, p. 14) noch door wie hij bedreigd werd (CGVS, p. 18). Aangezien jullie hierdoor samen naar een ander dorp verhuisden mag zeker verwacht worden dat u zich zou hebben geïnformeerd over de daadwerkelijke draagwijdte van en gebeurtenissen bij jullie probleem. Dat jullie overigens verhuisden naar een dorp op een steenworp van het uwe (zie administratief dossier; CGVS, p. 9, 16), overtuigt evenmin aangezien uw tante en haar echtgenoot in het aangrenzende district Batikot woonden (CGVS, p. 8) en er klaarblijkelijk over genoeg land beschikten om dit te kunnen verkopen om zo uw reis naar Europa te financieren (CGVS, p. 6). Uw stelling dat Daesh overal zijn, klemmt bovendien met de vaststelling dat uw tante en haar echtgenoot nog nooit benaderd werden door Daesh (CGVS, p. 19) en zeker met het gedrag van uw vader in Shashkhel. Uw vader deed na de verhuis naar Shashkhel immers nog steeds verder met zijn werk als dierenhandelaar in de omringende dorpen (CGVS, p. 16, 17), die zoals blijkt uit informatie toegevoegd aan uw administratief dossier in de directe omgeving van uw thuisdorp Qalajat gesitueerd zijn. Hij ging zelfs in heel Kot kopen en verkopen (CGVS, p. 17) terwijl hij volgens u een gekend zakenman is in de regio (CGVS, p. 13). Dergelijk gedrag is hoe dan ook onmogelijk in overeenstemming te brengen met de eerdere doodsbedreiging(en) die uw vader zou hebben ontvangen. (...) Dat u na de verdwijning van uw vader zijn werk verderzette (CGVS, p. 19) en als – volgens uw verklaringen – minderjarige de regio afreisde om dieren te verhandelen klemt evenzeer met deze bedreigingen en verdwijning van uw vader.

Uw verklaringen over jullie bezoek aan het kamp van Daesh in Ochkot waren evenzeer bijzonder vaag en onwaarschijnlijk. Jullie trokken er na een tip van een collega van uw vader op uit zonder dat hij ook maar iets had vernomen van jullie vader (CGVS, p. 16), zonder enige notie van de exacte plaats van het kamp (CGVS, p. 15) en rekenden er klaarblijkelijk op dat jullie het kamp wel gingen vinden door te kijken naar Daeshvlaggen in die buurt (CGVS, p. 15). Het feit dat dit kamp zo eenvoudig te vinden was, doet bovendien sterk afbreuk aan de veronderstelling dat Daesh direct met de vinger naar jullie zouden wijzen nadat het kamp werd aangevallen, zeker aangezien de overheid wel vaker operaties uitvoerde in jullie regio (CGVS, p. 8) en er volgens u in het verleden al een agent was ontsnapt uit het kamp (CGVS, p. 15). U was bovendien zeer vaag over de aanval op het kamp. Gevraagd om er alles over te vertellen kwam u niet verder dan te stellen dat er gevochten werd met wapens (CGVS, p. 17) en dat u van mensen had gehoord dat ze verhuisd waren (CGVS, p. 18). U wist evenmin wie de commandant van het kamp was (CGVS, p. 17) noch welke leden van Daesh er de dag na de aanval uw huis bezochten (CGVS, p. 19). Nochtans mag verwacht worden dat u zich terdege zou hebben geïnformeerd over een aanval op het

kamp waar uw vader zich mogelijks zou bevinden en over het bezoek dat Daesh hierop bracht aan uw huis. Sterker nog, op geen enkel moment trachtte iemand van uw familie om meer te weten te komen over de identiteit van de personen bij Daesh met wie jullie problemen ondervonden (CGVS, p. 19), zelfs niet toen uw grootmoeder naar het districtshoofd ging om hulp te zoeken (CGVS, p. 18).

Tot slot overstegen uw verklaringen over de bezoeken van Daesh aan uw huis na uw aankomst in België op geen enkel moment het oppervlakkige. U stelde dat ze nog drie of vier keer langskwamen op zoek naar u maar kon niet zeggen wanneer dit gebeurde (CGVS, p. 10) en vroeg nooit aan uw grootmoeder of aan de echtgenoot van uw tante om welke groep van Daesh het ging (CGVS, p. 10). Een dergelijke desinteresse in de verdere afwikkeling van uw problemen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen wederom. Dat er in jullie contact met leden van Daesh overigens nooit iets werd gevraagd of gezegd over uw verdwenen vader (CGVS, p. 19) is allerm minst overtuigend.

Uit het voorgaande volgt dat u er niet in bent geslaagd om aannemelijk te maken dat jullie enige problemen ondervonden met Daesh. Ofschoon u aanhaalde dat de taliban u ook zullen doden bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p. 9), liet u geheel na om te concretiseren waarom dit het geval zou zijn. Integendeel, meermaals gevraagd of er behalve uw vrees voor Daesh nog andere redenen waren waarom een terugkeer voor u niet mogelijk zou zijn, liet u telkens na om hier enige melding van te maken (vragenlijst CGVS d.d. 26/04/2021, vraag 3.5; CGVS, p. 2, 9, 10, 19, 20) en stelde u zelfs uitdrukkelijk dat de taliban u niet zoeken (CGVS, p. 10).

Uit bovenstaande vaststellingen volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.(...)

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De neergelegde taskara's en het screenshot van uw facebookaccount kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen daar uw nationaliteit en identiteit op zich niet ter discussie worden gesteld in deze beslissing."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Met betrekking tot de vaststellingen in verband met zijn leeftijd voert verzoeker aan dat hij zijn exacte geboortedatum niet kent en hij zich bij aankomst in België baseerde op zijn taskara. Verzoeker laat ook gelden dat in zijn taskara geschreven staat dat hij “*op dat moment*” 14 jaar oud was, zodat hij geboren zou zijn in 2005 en wel degelijk minderjarig was bij aankomst in België op 1 maart 2021 en dat de leeftijd op de taskara het resultaat is van een schatting door de ambtenaar op basis van zijn uiterlijk en de verklaringen van zijn ouders.

Een dergelijk betoog kan niet volstaan om de gedane vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Zo bleek uit het administratief dossier dat verzoeker zijn leeftijd wel degelijk kende, gezien hij aanvankelijk een specifieke geboortedatum opgaf zijnde 31 maart 2005 waarmee hij aangaf bij binnenkomst in België begin maart 2021 nog vijftien jaar te zijn en eind maart zestien jaar te worden. Voor zover hij ook geen idee had van zijn leeftijd, kon hij dit op die manier ook kenbaar maken, hetgeen hij niet heeft gedaan. Voor zover hij zich wat betreft zijn leeftijd naar eigen zeggen baseerde op zijn taskara, overtuigt hij evenmin. In het verzoekschrift wordt bevestigd dat in zijn taskara geschreven staat dat hij op dat moment veertien jaar oud was, zodat hij geboren is in 2005 en dat de leeftijd op de taskara het resultaat is van een schatting door de ambtenaar op basis van zijn uiterlijk en de verklaringen van zijn ouders. Hieruit blijkt dat ook de taskara waarop verzoeker stelt zich te baseren voor wat betreft zijn leeftijd, geen enkele concrete datum bevat van de dag, de maand en het jaar waarop hij geboren is, hetgeen niet in overeenstemming is met zijn verklaring dat hij op 31 maart 2005 geboren was.

Meer nog, uit het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij, aanwezig in het administratief dossier, blijkt dat verzoeker op datum van 17 maart 2021 een leeftijd heeft van 20 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Uit het feit dat verzoeker bij zijn verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken door de opgave van een precieze geboortedatum in wezen verklaarde respectievelijk vijftien en zestien jaar en bijgevolg minderjarig te zijn, en zich dus op zijn minst twee jaar jonger voordeed dan hij in werkelijkheid was, zonder enige valabele verklaring blijkt wel degelijk dat hij heeft getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden.

Waar verzoeker de bevindingen van het leeftijdsonderzoek in zijn verzoekschrift nog tracht aan te vechten, benadrukt de Raad dat het resultaat van de medische analyse niet in onderhavige procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan worden betwist. Verzoeker had immers de mogelijkheid om tegen de beslissing van de Dienst Voogdij beroep in te stellen bij de Raad van State en dit binnen de 60 dagen na de betekening van de beslissing, welke beroepsmogelijkheid ook werd aangegeven in de beslissing van de Dienst Voogdij. Verzoekers kritiek dienaangaande wordt dan ook niet in overweging genomen.

Het feit dat de geboortedatum in de taskara bepaald wordt door de fysieke verschijning, verschoont noch verklaart het gegeven dat verzoeker na voormeld leeftijdsonderzoek blijft volhouden en naar zijn taskara en de verklaringen van zijn ouders verwijst wat betreft zijn leeftijd en dat hij bij binnenkomst een zeer specifieke geboortedatum heeft opgegeven.

Verzoeker voert met betrekking tot de vaststellingen rond de twee lifters aan dat zijn vader niet rechtstreeks met deze lifters gesproken heeft, maar met een man aan de telefoon die hem gevraagd heeft om deze twee vrouwen mee te nemen naar de Indarano Bazar. Verzoeker wijst er hierbij op dat mannen in Afghanistan niet rechtstreeks mogen praten met vrouwen die zij niet kennen en dat hij gelet op deze gang van zaken in Afghanistan het niet noodzakelijk heeft geacht om dit te vermelden tijdens zijn vrij relaas. Volgens verzoeker heeft hij dit wel uitgeklaard toen deze kwestie verder aan bod kwam.

Ook hier overtuigt verzoeker niet. De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud vooreerst stelde “*Mijn vader was bezig met kopen en verkopen van dieren. Op een dag kwam hij terug van Kot naar ons dorp (...) er waren twee vrouwen die op de weg stonden en vroegen om hen mee te nemen naar Indarano Bazar (...)*” (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9) (eigen onderlijning).

Verder tijdens het persoonlijk onderhoud werd verzoeker specifiek gevraagd hoe zijn vader wist waarheen die vrouwen moesten, waarop verzoeker antwoordde “*ze zeiden het aan mijn vader*” (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12) (eigen onderlijning). Zelfs wanneer gevraagd werd of “*ze*” met zijn vader hadden gesproken antwoordde verzoeker bevestigend (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12) (eigen onderlijning). Ook wanneer verzoeker vervolgens werd gevraagd of zijn vader niet opmerkte dat het mannen waren toen ze met hem spraken antwoordde verzoeker “*Nee (...) mijn vader herkende hen niet. Maar wanneer ze hen checkten op het checkpoint, nadien was mijn vader ook verrast*” (Notities van

het persoonlijk onderhoud, p. 12). Hieruit blijkt dat verzoeker meermaals te kennen gaf dat zijn vader met deze vrouwen heeft gesproken. Bovendien blijkt uit het geheel aan vragen die hem desbetreffend werden gesteld dat hij meermaals de kans kreeg om nader toe te lichten dat zijn vader niet rechtstreeks met hen sprak, maar via een man aan de telefoon. Verzoeker heeft echter op geen enkel moment deze toelichting verstrekt, waardoor het argument dat hij omwille van de Afghaanse context waarbij mannen niet rechtstreeks met vrouwen mogen praten dit niet heeft vermeld, thans niet kan worden aanvaard. Verzoeker had meermaals de gelegenheid dit toe te lichten, te meer hem zelfs specifiek gevraagd werd of deze vrouwen met zijn vader hadden gesproken. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker pas nadat hij er specifiek naar gevraagd werd hoe het kwam dat zijn vader dan niet hoorde dat het vrouwen waren, verwees naar het feit dat mannen niet met vrouwen mogen praten en dat zijn vader met iemand aan de telefoon sprak (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). Het argument dat verweerder geen rekening houdt met de specifieke context in Afghanistan, kan dan ook geheel niet volstaan teneinde de gedane vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

Waar verzoeker aangeeft dat zijn vader zich waarschijnlijk geen vragen heeft gesteld omdat hij niets vermoedde en het niet ongewoon is in Afghanistan om andere, zelfs onbekende, personen te helpen, beperkt verzoeker zich tot louter vage en hypothetische beweringen. Ook de Raad acht het niet aannemelijk dat verzoekers vader zonder zichzelf hierbij enige vragen te stellen, zonder de persoon aan de telefoon te vragen om welke personen het ging en wetende dat hij een politiecheckpoint ging moeten passeren aangezien iedereen weet waar deze zich bevinden, inging op een dergelijk ronduit bizar verzoek. Verzoeker stelt overigens nogmaals in zijn verzoekschrift dat in Afghanistan mannen niet met vrouwen mogen praten die zij niet kennen, waardoor er sowieso een mannelijke tussenpersoon moet zijn. Hierdoor acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoekers vader in deze door verzoeker geschetste context, zich geen verdere vragen stelde bij het vervoeren van twee vrouwen die zonder mannelijke begeleider aan de kant van de weg stonden. Te meer er geen geloof kan worden gehecht aan het telefoongesprek met een man die verzoekers vader instructies gaf (zie *supra*).

Bovendien is het evenmin aannemelijk dat leden van Daesh, die volgens verzoeker reeds jaren in de regio actief waren en waarvan de leden enkel 's nachts buitenkomen, zich overdag buiten zouden begeven en vervolgens het risico zouden nemen om zelfs verkleed als vrouwen een lift te nemen op de weg die leidde naar het politiecheckpoint. Het argument dat vrouwen normaal gezien niet gecontroleerd worden door de politie en dat dit waarschijnlijk de reden is waarom deze mannen zich overdag buiten hebben begeven ondanks de aanwezigheid van een politiecheckpoint, is niet alleen louter hypothetisch, doch kan geen verschoning bieden voor het grote risico waaraan zij zich blootstelden te meer zij reeds jaren in de regio actief waren. Overigens verklaarde verzoeker dat aan checkpoints de auto's worden gecheckt en dat wanneer zijn vader met de auto aan het checkpoint toekwam en de lokale politie *"toen ze de auto van mijn vader checkten, zagen dat ze geen vrouwen waren maar Daesh in vrouwenkleren"* (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Hieruit blijkt dat bij een loutere controle van de wagen onmiddellijk werd gezien dat het om mannen in vrouwenkleren ging, waardoor het argument dat vrouwen niet worden gecontroleerd niet opgaat. Hierbij kan ook worden opgemerkt dat deze mannen in vrouwenkleren bij een controle van de wagen snel door de mand vielen, waardoor de Raad het niet aannemelijk acht dat verzoekers vader niets vreemd zou zijn opgevallen te meer er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen dat zijn vader een telefoon kreeg toegespeeld waarbij een man hem vroeg de vrouwen naar de bazaar te brengen.

Waar verzoeker zijn onwetendheid omtrent de bedreigingen van Daesh van zijn vader tracht te verschonen door te wijzen op het feit dat het in een Afghaanse context en cultuur niet de gewoonte is om over dergelijke gevoelige onderwerpen te spreken met de kinderen en kinderen ook geen vragen mogen stellen aan de oudere personen, kan hij opnieuw niet overtuigen.

Verzoeker kon met betrekking tot deze bedreiging heel wat informatie geven. Zo verklaarde hij dat zijn vader één à twee maanden na zijn vrijlating dreigtelefoons begon te krijgen, waarbij zijn vader werd gezegd *"je bent beschuldigd als we je pakken zullen we praten en je straffen"* en *"waarom stopte je suzuki auto voor checking"* (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14).

Ook verklaarde verzoeker wat zijn vader hen op dit laatste als antwoord gaf namelijk *"als ik niet stopte voor checking zouden ze schieten op de auto ik was gedwongen de auto te stoppen voor controle"* (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Gelet op deze verklaringen blijkt dat verzoeker op de hoogte is van heel wat concrete informatie, zelfs de concrete gezegden van het gesprek waarbij zijn vader bedreigd werd. Bijgevolg kan verzoeker niet langer steunen op het argument dat het in de Afghaanse cultuur niet de gewoonte is om over dergelijke gevoelige onderwerpen te spreken met de kinderen en dat kinderen ook geen vragen mogen stellen aan oudere personen. Aangezien verzoeker dergelijke specifieke informatie heeft en hij omwille van deze gebeurtenissen samen met zijn vader naar een ander

dorp verhuisde, kan dan ook wel degelijk worden verwacht dat hij op de hoogte is van het aantal bedreigingen door Daesh en met wie zijn vader sprak aan de telefoon.

Voorts tracht verzoeker de professionele activiteiten van zijn vader te verklaren door erop te wijzen dat zijn vader geen andere keuze had dan verder te werken, omdat hij zijn hele familie moest ondersteunen. Het gedrag van verzoekers vader is echter niet in overeenstemming te brengen met de eerdere bedreiging(en) die zijn vader zou hebben ontvangen en waarvoor zij naar een nabijgelegen dorp zijn verhuisd. In een dergelijke context kan worden verwacht dat verzoekers vader zich zeer discreet zou opstellen te meer verzoeker nog verklaarde dat Daesh overal in Afghanistan is (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19). Uit verzoekers verklaringen bleek echter dat zijn vader na de verhuis naar Shashkhel nog steeds verder deed met zijn werk als dierenhandelaar in de omringende dorpen die blijkens de informatie in het administratief dossier, in de directe omgeving van verzoekers thuisdorp Qalajat gesitueerd zijn en zelfs in het hele district Kot ging kopen en verkopen. Het argument in het verzoekschrift dat zijn vader moest instaan voor het levensonderhoud kan dan ook niet als een valabel argument worden aanvaard. Het is immers niet aannemelijk dat een persoon die bedreigingen kreeg van Daesh en hiervoor verhuisde naar een nabijgelegen dorp dergelijke opzichtige activiteiten zou hebben en dit louter uit economische overwegingen. Te meer, uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn oom en tante, verzoeker welgezind zijn en zelfs land en een auto verkochten om verzoekers reis naar Europa te betalen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). In het licht van de door verzoeker geschetste bedreigingen en het risico dat verzoekers vader liep, kon dan ook eerder worden verwacht dat er beroep werd gedaan op de hulp van verzoekers oom en tante in plaats van zijn werkzaamheden gewoon verder te zetten en op die manier dan ook opnieuw in de kijker te lopen. Ook het argument dat het huis van het districtshoofd dichtbij het dorp Shashkhel lag en er altijd mensen van de overheid aanwezig zijn in het dorp om de districtsgouverneur te beschermen, kan niet verschonen noch verklaren waarom verzoekers vader zich niet discreter opstelde te meer hij zelf stelt dat deze mensen in het dorp aanwezig waren om de districtsgouverneur te beschermen. Op welke wijze verzoekers vader hiervan bescherming dacht te bekomen wordt niet nader uitgelegd. Het klemmt des te meer dat verzoeker zelfs na de verdwijning van zijn vader diens werk verderzette en naar eigen zeggen als minderjarige de regio afreisde om dieren te verhandelen.

Wat betreft de vaststellingen rond verzoekers onwetendheid met betrekking tot de verdere afwikkeling van zijn problemen stelt verzoeker dat zijn familie hem niet wil bang maken door slecht nieuws te brengen gelet op zijn psychologische problemen. Dergelijk algemeen betoog kan immers niet volstaan ter verschoning van de vaststelling dat verzoeker noch aan zijn grootmoeder noch bij de man van zijn tante ernaar vroeg. De vaststelling dat verzoeker zonder enige gegronde reden, geen inspanningen doet teneinde zich te bevragen omtrent de afwikkeling van zijn problemen in Afghanistan en dit zeker ook aan verscheidene personen, wijst op een gebrek aan interesse in zijn hoofde en ondermijnt volledig de geloofwaardigheid van zijn verhaal. De psychologische problemen waarnaar verzoeker verwijst worden niet gestaafd noch wordt toegelicht waarom dergelijke problemen een hinderpaal zouden kunnen vormen voor het verstrekken van informatie omtrent de nasleep van de gebeurtenissen en verdere afwikkeling van verzoekers problemen.

Waar verzoeker erop wijst dat verschillende leden van Daesh zich nu bij de taliban hebben aangesloten en enkele namen opgeeft, concretiseert hij nog steeds niet waarom de taliban hem zal doden bij eventuele terugkeer naar Afghanistan. Meer nog verzoeker stelde zelfs uitdrukkelijk dat de taliban hem niet zoeken (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10).

Verzoeker vestigt in zijn verzoekschrift tevens de aandacht op de staatsgreep van de taliban in augustus 2021 en zijn verwestering. Verzoeker vreest ook, bij terugkeer, als *“afvallige”* of *“ongelovige”* te worden beschouwd.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry

for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken. (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, Afghanistan targeting of individuals).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite

corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *"to play the game"*. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van *"zina"* kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker beweert weliswaar dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa, doch hij laat na deze bewering concreet en tastbaar uit te werken of hiervan enig concreet bewijs bij te brengen.

Immers, *in casu* komt verzoeker niet verder dan erop te wijzen dat hij Afghanistan in 2020 heeft verlaten, hij sinds twee jaar in Europa verblijft, hij zich heeft aangepast aan de westerse levensstijl, hij zich op een westerse manier gedraagt en zich kleedt naar westerse normen, hij Frans spreekt en veel Belgische vrienden heeft, hij perfect geïntegreerd is in de Belgische samenleving en dat het voor hem hierdoor ondenkbaar is om terug te keren naar Afghanistan waar hij door de taliban, maar ook door de Afghaanse samenleving zal worden vervolgd omwille van zijn verwestering.

Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

De Raad wijst erop dat verzoeker, die in het verzoekschrift voorhoudt in 2020 uit Afghanistan te zijn vertrokken en volgens het leeftijdsonderzoek 20 jaar was bij binnenkomst in België in 2021 met een standaarddeviatie van twee jaar, waardoor kan worden afgeleid dat hij minstens bij zijn vertrek in 2020 zeventien jaar was en bijgevolg al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij, na een verblijf van een kleine twee jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Dit geldt des te meer nu verzoeker verklaarde vanaf zijn 7de levensjaar zijn vader te hebben geholpen bij diens job (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3, 4) en hij aangaf dat zijn dorp ook al voor zijn vertrek onder de macht heeft gestaan van de taliban en dit afwisselend met Daesh (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Verzoeker heeft ook nog een netwerk in zijn beweerde regio van herkomst, nu hij nog contact heeft met de man van zijn tante die in Afghanistan woont (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8) en aangaf dat zijn broers met zijn moeder en grootmoeder in hun huis leven in Afghanistan (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4).

Met betrekking tot de bij de aanvullende nota gevoegde stukken met betrekking tot zijn tewerkstelling en leven in België merkt de Raad op dat het feit dat verzoeker zich heeft aangepast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier. Voorgaande stukken, met inbegrip van de voorgelegde foto's, die overigens gemakkelijk geënceneerd kunnen worden en waarvan de bewijswaarde zeer relatief is, tonen niet aan dat verzoeker zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen. In het kader van verzoekers beschermingsverzoek dient te worden geoordeeld dat uit voormelde stukken niet kan worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld. Het tegendeel wordt door verzoeker alleszins niet *in concreto* aannemelijk gemaakt.

Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Hiervoor verwijst de Raad naar de uiteenzetting *supra*, waar de bevindingen van de commissaris-generaal aangaande het ongeloofwaardig asielrelaas van verzoeker werden bevestigd. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban in zijn hoofde, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Door louter te verwijzen naar algemene landeninformatie en zijn verblijf in Europa, maakt verzoeker, die bij zijn aankomst in België meerderjarig was, zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad en slechts 2 jaren in België verblijft, evenwel niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker wijst er in zijn aanvullende nota op dat de verwestering en integratie van verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet aan bod is gekomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker dit zelf niet heeft aangekaart tijdens zijn persoonlijk onderhoud, hoewel hem wel de vraag werd gesteld of hij alle redenen heeft uiteengezet waarom hij niet naar Afghanistan wil terugkeren en tevens werd gevraagd of verzoeker noch iets wilde toevoegen aan zijn relaas (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19, 20). Bijgevolg werd hem geenszins de mogelijkheid ontnomen om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen die maken dat hij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking komt. Immers kan verzoeker dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota. Hierbij dient benadrukt te worden dat de Raad ertoe gehouden is een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C- 585/16, *Alheto*, ptn. 105-106, 118). *In casu* is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om tijdens zijn persoonlijk onderhoud, in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie en om zijn eventuele verwestering verder te duiden.

Wat betreft het betoog van verzoeker over de strikte toepassing van de 'Sharia-wet' door de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afgaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – Daesh en de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering.

Wat betreft de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn

2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoeker laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood aldaar enkele maanden na de val van de Afghaanse regering in veel opzichten lijkt op de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*" zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Voor zover verzoeker aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven nu de vroegere donorlanden geen zaken willen doen met de taliban-regering, die door geen enkel land erkend wordt, en de taliban weigeren concessies te doen, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door

buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt

voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoeken, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal gewelddadigheden gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. Verzoeker voert echter geen persoonlijke elementen aan die aantonen dat hij bij een terugkeer naar zijn regio van herkomst een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF